No. 1032 | Zaterdag 3 October 1903. | 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 2 October.

NOGMAALS
De Inkomstenbelasting.

De gemoederen zijn ontwaakt! De nieuwe belasting is naar de afdeelingen verzonden en nu schijnt men tot bewustzijn gekomen. Verschillende op- en aanmerkingen stroomden ons toe, zoodat het bleek, dat er nog heel veel te zeggen viel op het nieuw ontwerp.

Wij zijn den lieden, die ons inlichtten van harte dankbaar en hopen nu maar, dat ditmaal de leden van den Kolonialen Raad niet al te haastig hebben gearbeid en onze nabetrachting hen nog bijtijds bereike. Mocht echter in de Afdeelingen reeds een beslissing zijn genomen, dan hopen wij, dat de hierna volgende bemerkingen nog dienst kunnen doen bij de openbare behandeling.

Met voldoening constateeren wij, dat over het algemeen de noodzakelijkheid eener nieuwe belasting wordt ingezien. Men mag in Holland niet den indruk krijgen, dat Curaçao niets of zoo min mogelijk wil bijbrengen om het telkens terugkeerend TE KORT te verminderen (van dekken kan helaas, vooreerst nog geen sprake zijn.) Neen, wij gevoelen het diep, dat wij ten laste van het Moederland moeten leven. Het spijt ons ten zeerste, maar het is ons onmogelijk zelf ons duur huishouden geheel alleen te bekostigen. Zooveel in ons vermogen is, willen wij gaarne bijdragen en wij begrijpen zeer goed, dat wij hiertoe ook ten strengste verplicht zijn. Maar het onmogelijke kan en mag men toch niet vorderen. En nu schijnt de nieuwe belastingwet, zooals zij daar ligt, werkelijk tot het onmogelijke te behooren. Niet op zich zelve, maar door de speciaal curaçaosche toestanden.

De grondslag, waarop dit ontwerp is gebouwd, is niet deugdelijk. Deze wet moest een einde maken aan bestaande onbillijkheden, maar zal zelf de grootste onbillijkheid na zich slepen. Zij zal een einde maken aan allen handel, en dus het leven der kolonie zelve bedreigen.

Zonder *crediet* is handel vrijwel onmogelijk. Welk buitenlandsch huis zal nu nog aan menig curaçaoschen koopman crediet willen verleenen, als hij in het schattingsregister kan nagaan, dat deze zwak staat. Nu blijft het nog officieel geheim, en kan men nog eens een kansje wagen en door slim werken en een beetje geluk zich nog op de been houden.

Zulk een toestand is natuurlijk niet normaal en zeer gevaarlijk, doch bij de algemeene malaise de eenigst bestaanbare. Al wordt er weinig gewonnen, misschien zelfs wat ingeteerd, het loopt toch en bij de minste opflikkering gaat men weer flink vooruit.

Deze wet zal aan vele kooplieden de mogelijkheid benemen den stillen tijd door te komen om een paar maal in 't jaar ten minste eenige winsten te maken.

Dit alles is in Holland onbekend, maar specifiek curaçaosch.

Dat door de inkomstenbelasting een ieder, zoo hij wil, te weten kan komen, wat zijn buurman bezit en hoe deze leeft, is zeer zeker overal de schaduwzijde dezer wet, maar hier dooft zij alle licht en brengt den dood.

Ook mag men het een utopie heeten in deze omstandigheden de werkelijke draagkracht der kolonie te leeren kennen door deze wet. In Engeland werdt officieel verklaard, dat men niettegenstaande deze wet toch nog met 40% van de inkomens onbekend bleef.

Daarenboven zou het onze kolonie niet voordeelig zijn, wanneer in waarheid de werkelijke draagkracht bekend zou worden.

Men ziet, zij die tegen deze wet zijn, hebben nog al gegronde redenen.

Algemeen is men het met ons eens, dat wijziging der grondbelasting zeker samen moet gaan met deze wet. Zeer practisch werd opgemerkt of het niet mogelijk was, dit te doen door een onderdeel te voegen bij *art.* 5, waar gezegd wordt:

> Onder jaarlijksch inkomen wordt verstaan de som van de jaarlijksche inkomsten van den belastingplichtige voor zoover voortvloeiende uit:
> *a.* winsten en belooningen.

Indien hier nu eens een uitzondering werd bijgevoegd, als volgt, bijv:

> Uitgenomen winsten en voordeelen genoten van tuinen en gronden, waarvoor reeds grondbelasting wordt betaald.

In dit geval blijft de grondbelasting wel zooals zij is, maar er wordt toch tweemaal betaald voor een zelfde zaak. Onze meening echter voor een betere.

Ook is in deze wet volstrekt geen rekening gehouden met ongehuwde personen en zware huishoudens. Een inkomen van 3000 Gld wordt belast met 30,95 Gld., luttel zaaks voor een alleen loopend heer, maar zeer zwaar voor een vader van een talrijk gezin. Kan ook hiervoor geen uitzondering worden bijgevoegd en vermindering toegestaan?

Zeer terecht kan bij Art. 7 § 2 een onderdeel worden bijgevoegd, dat een koopman, die zelf medewerkt in zijn pakhuis, of een ambachtsman in zijn eigen werkplaats, bij de berekening van zijn inkomen ook voor zich zelf als leider der werkzaamheden een loon mag aftrekken. Zulk een hoofd behoort toch ook tot de werklieden en arbeidt dikwijls het hardst.

Ook tegen de buitengewone voorrechten aan den Voorzitter der Commissie van aanslag en van den Raad van beroep bestaat gegronde bedenking. Waarom moet bij verschil van meening tusschen den voorzitter en de leden de beslissing worden opgedragen aan den Gouverneur? Waarom kan er niet beslist worden met meerderheid van stemmen? De leden kunnen dus nimmer tegelijk met den voorzitter van opinie verschillen en dan zou toch juist de mogelijkheid bestaan, dat hij de zaak verkeerd had ingezien. En waarom houdt de Raad van beroep slechts voeling met den Voorzitter van de Commissie van aanslag (art. 21, 23). Hebben de leden nu geheel en al geen stem? Stel nu eens het geval, dat de Raad de beslissing van dezen Voorzitter, (oneens met zijn leden, maar gesteund door den Gouverneur,) toch weer verwerpt, dan zou men immers tot een abnormalen toestand komen, dat n.m. de beslissing van een Gouverneur vernietigd werd.

Daarom dunkt het ons beter, dat het laatste onderdeel van art. 19 geheel vervalle en de leden beslissen met meerderheid van stemmen.

Art. 22 vond ook weinig genade. Waarom wordt een dief of moordenaar verdacht een misdaad te hebben begaan nimmer op eed gevorderd de waarheid te zeggen? Maar volgens art. 22 kan het zeer goed voorkomen, dat iemand, die te laag aangifte heeft gedaan, na zich verdedigd te hebben en zijn bewering te hebben volgehouden ten slotte gedwongen wordt òf openlijk te bekennen, dat hij moedwillig bedrog heeft gepleegd, òf een meineed te doen. Is hier het gevaar voor meineed minder groot, dat er ook in dit geval geen uitzondering wordt gemaakt? Wij gelooven van niet. De uitzondering behoort ook hier te worden toegestaan. Door op eed te vor-

Feuilleton.

EEN ONDERHOUD MET CARNEGIE.

Aan de „Daily News" ontleent het Hbld. een interview met den Amerikaanschen millionair Carnegie, den vrijgevigen millioenen-schenker, die onlangs anderhalf millioen dollar aan onze Nederlansche regeering ter beschikking stelde om er een Vredestempel, waardig verblijf voor het internationaal Hof van Arbitrage, te huisvesten.

Carnegie, van geboorte een Schot, maar sedert lang Amerikaan geworden, wordt ons beschreven als een kleine man, maar stevig ineen-gedrongen als een bonk van zijn eigen staal; zijn gezicht is klein, maar ook hard en bewegingloos als zijn kostelijk Pittsburgsch metaal. Het breede voorhoofd, de saamgeknepen lippen, de stoere dichtgeknepen handalles spreekt van een geweldigen wil.

Maar de oogopslag vooral doet den man kennen; het oog is wel dat van een man, die menschen en toestanden beheerscht.

„Waarover verlangt u te spreken?" Het werd op Amerikaansche wijze gezegd, maar met een tongval, die meer dan half schotsch was.

„Over alles", luidde het antwoord van den interviewer; „van Dunfermline, uw geboorte plaats, tot Stratfordon-Avon". Dit is de plaats waar Carnegie zich een kasteel liet bouwen.

Om te beginnen werd als eerste vraag gesteld: „Hoe staat het met de Carnegie-Trust?"

Het gelaat van Carnegie vertoonde een vaderlijken glimlach: „prachtig", zei hij, „prachtig". Toen sprong hij in eens over op een ander onderwerp — het Rhodeslegaat om jonge Amerikanen in Oxford te laten studeeren — en van daar op het Amerikanisme. „Toen lord Rosebery onlangs van een Amerikaansch centrum sprak, vertelde ik hem, dat hij dat denkbeeld van mij had gestolen." Carnegie nam daarop een potlood ter hand, schetste een kaartje met Washington als het middelpunt van de werelddeelen. „Kijk eens", zeide hij, terwijl hij met het potlood het aantal dagreizen opteekende, noodig om van verschillende punten dit middenpunt te bereiken, „het ligt dichter bij Canada en Australië — en het gaat nu vlugger, met een Duitsche stoomboot, om naar Washington te gaan van Londen dan van San Francisco — dit is het werkelijk middelpunt van het Engelsche-sprekende ras en niet Londen."

En hij zette zijn becijferingen vlug en accuraat voort. „Hoe kunt ge bijvoorbeeld hiermede concureeren? De Unie heeft 78.000.000 inwoners; landverhuizers stroomen binnen — er zijn elken ochtend 4000 nieuwe gezichtjes, die de zon in Ver. Staten begroeten. Van 1890 tot 1900 was de toename 15.000.000; van 1900 tot 1910 zal het 17.000.000 zijn. Hoe was en hoe zal bij u de toeneming zijn?" Zonder op antwoord te wachten ging hij voort — „Gij telt nu 41.000.000 bewoners in Engeland. Uw mate van toeneming moet spoedig gaan verminderen, want gij zit overvol en gij put uw steenkool en ijzer zeer spoedig uit. Daarbij verloort gij alleen in het laatste jaar 580.000 bewoners door landverhuizing en kregen wij er 648.000."

Deze geduchte rekenkundige vervloeking was meer dan het Engelsche bloed van den interviewer kon verdragen.

„Onze koloniën" stamelde hij, „u vergeet ons rijk" — en een pot-pourri van vaderlandsche liederen en brokstukken uit Chamberlains speechjes warrelde bliksemsnel door zijn hoofd.

„Uw koloniën?" zeide Carnegie. Laat ons eens kijken" — en het potlood ging weer aan het werk:

„Australasia 5.000.000
„Canada 5.500.000
„Z.-Afr. (blanken) 1.500.000

„Een totaal van 12.000.000, voeg dat bij uw bevolking thuis, en u krijgt slechts 53.000.000 blanken tegen onze 78.000.000."

„Maar wij beginnen pas!"

„Neen, wij zijn het die beginnen! We hebben overvloed van land en nog niet geexploireerd, waar eens een groote bevolking zal leven. Uwe kolonies nemen niet toe. Australië schijnt vol — dit is een hulsel om een leeg binnenste; Zuid-Afrika is geen land voor een blanke en de politiek van uw regeering om daar emigratie aan te moedigen, vooral van vrouwen, is bijna een misdaad. Wat Canada betreft, vergelijk zijn groei in de negentiende eeuw met dien van de Ver. Staten. Zijn eenige kans voor de toekomst is zijn lot met de Amerikanen te deelen."

De interviewer zat paf. „Maar u gebruikt alleen maar cijfers, cijfers zijn niet alles — denk aan Florence en Athene!"

deren, zullen de schurkenstreken niet minder worden, maar de wet provoceert zoodoende nog een tweede misdaad.

Bij art. 26 mag men duidelijkheidshalve wel verlangen, dat er ook worde bijgevoegd:

Op verzoek der erfgenamen wordt er vermindering toegestaan in het bedrag der belasting naar reden van de vermindering van het kapitaal.

Een ambtenaar met 4200 Gld. traktement is voor begin Mei *een geheel jaar* voor 52,25 Gld. aangeslagen. De man sterft einde Mei. Moet nu zijn weduwe of moeten zijn kinderen de volle kwartalen van 52,25 Gld. opbrengen ook in de volgende termijnen, of alleen de helft bijv. omdat het pensioen der weduwe ook slechts de helft bedraagt?

De strafbepalingen, eindelijk, zijn zeer ondoelmatig.

Geen vervolging wordt ingesteld dan op klachten van hem, ten aanzien van wien de geheimhouding is geschonden.

Maar wien moet men aanklagen, als men hoort, dat geheimen verklapt zijn? Moet ik zelf uit gaan visschen, wie zijn ambtseed heeft geschonden? De Voorzitter, of een der leden, of de Raad van beroep? Dit is uiterst bezwaarlijk, vooral voor iemand, die zijn geheim nog zooveel mogelijk geheim wil houden en er liever niet over spreken.

En toch zal hij des ondanks schade lijden, want langzamerhand wordt het toch ruchtbaar en is de schuldige niet meer te achterhalen.

Ten slotte nog een kort woord over de opcenten. *Art* 39 is veel te onbepaald. Duidelijk en klaar moet hier aangegeven, hoeveel en in welke gevallen. Het gouvernement zal wel geen misbruik maken van het door dit artikel verkregen recht, maar een betere omschrijving van het artikel maakt de wet aannemelijker. En dit moet altijd ons doel zijn.

Algemeene Curaçaosche Tentoonstelling.

II.

Tot onze niet geringe vreugde en zeker tot krachtige aanmoediging van de Commissie kon op de laatste algemeene vergadering der "Curaçaosche Maatschappij" zonder vrees verklaard worden, dat de *financieele* quaestie van de Tentoonstelling geen hinderpaal zal zijn voor haar welslagen.

Is hier nu medegezegd, dat alle bijdragen van nu af overbodig zijn? Geenszins. In tegendeel, nu het gebleken is, dat het allernoodzakelijkste geld niet ontbreekt, mogen wij slechts besluiten, dat het plan om tentoonstelling te houden kan uitgevoerd worden. Meer niet. Hoe grooter geldelijke steun er verleend wordt, des te beter.

Men meene toch niet, dat de onkosten zoo gering zijn. Thans reeds de uitgaven berekenen, zal moeilijk vallen en eerst de laatste dagen zal men gewaar worden, dat er veel, zeer veel geld noodig is, wil men werkelijk iets goeds leveren.

Dit zeggen wij nu ook weer niet om te ontmoedigen en af te schrikken, maar om te voorkomen, dat zij, die van plan waren nog iets voor de Tentoonstelling af te zonderen op hun voornemen terugkomen. Dat zou jammer wezen. Het geld aan de Tentoonstelling besteed, zal nuttig zijn uitgegeven. Wij hopen dit in eenige artikelen aan te kunnen toonen.

Een Tentoonstelling op Curaçao is iets NIEUWS, vindt derhalve tegenspraak. Slechts enkelen hebben een tentoonstelling bezocht, weinigen er iets van gelezen, de meesten kunnen zich niet voorstellen, wat het eigenlijk worden zal en begrijpen maar niet, dat het een zaak is van algemeen belang, geheel iets anders dan een fancy-fair of een tombola.

Toen in 1851 de eerste wereldtentoonstelling te Londen gehouden was, volgden alle hoofdsteden van Europa spoedig dit voorbeeld. Amerika bleef niet achter, zelfs in Australië en Afrika werden tentoonstellingen gehouden. Slechts door deze herhaalde tentoonstellingen kreeg de industrie die buitengewone kracht om met reuzenschreden vooruit te gaan. De nieuwste uitvindingen in de mechanica bijv. werden wel in de tijdschriften haarfijn beschreven en met platen toegelicht, maar nu men zulk een nieuwe machine aan 't werk zag en daardoor verschillende moeilijkheden werden opgelost, omdat de ingewikkeldste werking nauwkeurig kon worden nagegaan, werd de toepassing van zelf algemeen. Een ieder, die zulk een expositie bezocht, kon kennis maken met al de nieuwere vindingen op verschillend gebied, want de inzenders beijverden zich altijd het beste te geven. Het was niet langer noodig lange en kostbere reizen te ondernemen, verschillende werelddeelen te bezoeken, de voornaamste fabrieken en magazijnen te bezichtigen om te achterhalen, hoe het in de wereld met een bepaald vak geschapen stond. In een paar zalen vond men alles bijeen. Men kon in zijn eigen land, in zijn eigen stad de kostbare voorwerpen van elders gaan zien, in relatie treden met de verschillende firma's en zijn bestellingen doen. Een ieder zal begrijpen, welk een groot voordeel zulk een wereldtentoonstelling aan de industrie bracht. Slechts daaraan is het te danken, dat de algemeene ontwikkeling zoo ontzaglijk is toegenomen. Geen beter reclame dan tentoonstelling, geen machtiger drijfveer tot vooruitgang dan deze.

Gelijk in Europa de groote winkeliers zich in 't bijzonder toeleggen op etaleeren om de voorbijgangers in hun winkels te lokken en reeds bij het binnentreden der magazijnen een overzicht te geven van alles wat voorradig is, zoo moet een tentoonstelling ook den bezoekers een overzicht geven van de ontwikkeling van een bepaald land, van een stad, of dorp om door meerdere bekendheid aan handel en nijverheid meer uitbreiding te geven, om door onderlinge vergelijking de verbeteringen en nieuwe vindingen meer algemeen te maken. Ieder inzender wil furenr maken met zijn expositie, hij zoekt daarom het beste uit en laat het op zijn voordeeligst uitkomen. Bespeurt zulk een persoon nu, dat een ander hem verre vooruit is en heel wat beters heeft geleverd, dan zal ook hij zijn krachten inspannen om dezelfde verbeteringen aan te brengen, opdat hij een volgende maal bekroond uit het strijdperk trede. Vooral de bekroonden vinden in de algemeene bewondering hunner inzendingen een machtigen steun om zich nog meer op ontwikkeling en vooruitgang toe te leggen en zullen steeds de eersten willen blijven. De handel, de nijverheid kunnen hier slechts bijwinnen en dit strekt zeker tot algemeen welzijn, want daardoor zullen de producten beter en goedkooper worden. Immers, bij het beoordeelen eener zaak, vraagt de jury niet alleen naar de innerlijke waarde op zichzelve, naar vooral naar de waarde voor den handel. Iets kan zeer goed zijn, onvertrefbaar zelfs, als het te duur is, vindt het toch geen aftrek.

Een tentoonstelling werkt dus krachtig tot verheffing van handel en nijverheid in den waren, practischen zin. Zulk een opwekking hebben wij zeer zeker noodig, daarom hopen wij, dat de tentoonstelling een schitterend succès hebbe. Dat wil zeggen, dat de inzendingen in overvloed toestroomen en een geregeld, volledig overzicht geven. Op dit *volledige* moet in de afdeelingen vooral worden gelet. Als van zelf zal het nuttige en leerzame van zulk een expositie in het oog springen en aantrekken, vooral wanneer het rangschikken der voorwerpen ook met zaakkennis en een weinig smaak wordt gedaan, maar hierover later.

Hoofdzaak is thans, dat men zich meer doordringe van het werkelijke nut eener tentoonstelling op Curaçao en zijn steun niet weigere, vooreerst door gulle bijdragen, ten tweede door flinke, goed bewerkte inzendingen. Dat de verschillende afdeelingen toch spoedig aan 't werk gaan om te weten te komen, waar men op rekenen kan, wie in zullen zenden en wat. Eerst dan kan het voorloopig reglement definitief worden en een vaste richting worden aangegeven.

De vermenigvuldiging van Mango's.

In een der jongste nummers van „*The Agricultural News*," officieële organ van het keizerlijk Engelsch Departement van Landbouw voor West-Indië, komt o. m. het volgende voor, omtrent de vermenigvuldiging van Mango's.

„De cultuur van den Mango in Indië is niet gebaseerd op eenig goed overlegd plan. Slechts zeer enkele, ijverige liefhebbers wijden eenige attentie aan deze cultuur.

Voor de rest wordt de Mango, zelfs in groote private en publieke huizen grootendeels aan zich zelf overgelaten.

Het resultaat hiervan is, dat vele boomen minderwaardig fruit produceeren. De vermenigvuldiging heeft plaats op de volgende wijzen:

a. *Door zaad.* Gewis is dit de methode der Natuur tot het doen voortbestaan der soorten. Wat betreft den Mango wordt echter algemeen geloofd, dat zaailingen zelden fruit voortbrengen even goed als dat der ouders. Schrijvers eigen ondervindingen op dat gebied zijn verschillende.

Hij vond planten gekweekt uit zaad van *geënte* mango's, welke fruit produceerden, dat in geen enkel opzicht achter behoefde te staan bij het fruit der ouders. Planten daarentegen gekweekt uit zaad van zaailingen, brachten *onveranderlijk* vruchten voort van minderwaardige kwaliteit.

(Vooropgesteld wordt, dat alle planten goed werden verzorgd.) Waaraan nu dat verschijnsel is te wijten, schrijver is onbekwaam hierop een bevredigend antwoord te geven. Maar het feit bestaat. Zijn advies is daarom planten te kweeken uit zaad van *geënte* mango's, indien men goede gezonde boomen verlangt en het er niet op aankomt, of men wat lang moet wachten, voor de nieuw aangekweekte planten zaad geven. Het zaad van den mango moet worden gezaaid onmiddellijk nadat de vrucht is gegeten, daar de levensvatbaarheid spoedig verloren gaat.

2. Door enten. Deze methode geeft drie voordeelen boven voortplanting door zaad. 1°. De ent draagt veel vroeger vrucht, reeds na drie jaren, 2°. De plant wordt niet te hoog, zelden hooger dan twaalf voet en 3°. De plant blijft steeds hare afkomst getrouw.

Carnegie's gezichtuitdrukking veranderde. De levendige bij-de-handte glimp verdween en over zijn trekken gleed een kalmer, beredeneerder uitdrukking.

„O! ja", zeide hij, rustiger sprekend. „Als het land van geest— het land van Shakespeare en Milton — brengen wij u alle hulde. Daar zal uw meerderheid steeds blijven bestaan.

Wanneer wij hier komen, voelen wij ons als in een vriendelijke, rustige atmosfeer; we voelen dat het dat is, en niet Amerika, dat onzen Shakespeare heeft vooruitgebracht — onzen gemeenschappelijken koning. Maar — en hier keek Carnegie weer met het oog, dat brandde als een van de vuren uit zijn hoogovens — „gij kunt u niet met ons meten in de industrie, en het zal beter zijn, dit toe te geven. Kijk naar onze markt — de markt van een vasteland! Uw koloniën maken tarieven tegen u en hebben feitelijk geen eigen industrie. Eerst hebt gij de wereld geleid, maar nu hebben wij uw plaats ingenomen."

De interviewer wist niet beter dan een zenuwachtig gaapje achter een geneuried „Rule, Britannia" te verbergen.

„Kijk naar de feiten", vervolgde Carnegie betoogend; „we produceeren reeds meer staal dan de geheele wereld bijeen kan brengen. Wij produceeren meer katoenen goederen dan gij — eens de grootste katoenleveranciers ter wereld. Onze manufacturen zijn reeds driemaal zooveel waard als de uwe en onze uitvoeren zijn grooter."

„Maar wij worden wakker", murmelde de journalist, en hij dacht aan Chamberlain.

„Maar hoe kunt gij met ons concurreeren? De geheele opzet van onze groote industrie geeft ons een reusachtig voordeel. Desnoods kunnen wij aan de aanvragen van de geheele wereld voldoen tot een prijs, waaraan gij niet kunt denken. Wij produceeren 600 locomotieven per week — meer dan gij in 1864, het hoogtepunt dezer Engelsche industrie. Maar wij willen nog meer — zelfs voor ons eigen land. Door zooveel te produceeren, kunnen wij de prijzen verlagen en de wereld voorzien van onzen overvloed."

Men kwam zonder eenigen overgang op een ander onderwerp.

„En uw bibliotheken?"

„Toen ik nog een jongen was in Dunfermline", zeide hij, „leefde ik midden in de boeken en sprak ik over niets anders dan over boeken."

Opnieuw verduisterden zijn oogen en 't was of de millionair in gedachte terugging naar het kleine huis uit zijn kindsheid in Dumfermline, waar de Schotsche wever zijn zoontje 't eerste de liefde voor boeken inprentte.

„O! Ik ben trotsch op mijn afstamming, dat ben ik", riep hij uit en hij kruiste zijn armen, terwijl hij half verteederd, half met grappigen trots opkeek. „Ik ben trotsch op den Schotschen bibiotheek-schenkenden wever, die de eerste boeken van Dunfermline schonk uit zijn spaarpenningen" — de boeken, die zijn zoon tot een bibliotheek deed aangroeien.

Toen kwam het vertrek naar Amerika, de lange werkdagen in de Pittsburgsche fabriek, de nog langere avonduren thuis zonder boeken.

„Toen leerde ik wat het zeggen wil, zonder boeken te zijn, en ik heb de gelofte afgelegd, dat, zooveel ik zulks kon verhinderen, anderen er niet zonder zouden blijven. Ik ben geen philantroop", zeide hij met een kracht en geestdrift die bijna hartstocht werden. Ik heb een vermogen te beheeren en ik behandel een business op zakenmanier."

En welk een vermogen! 50.000 pd. st. per week, minstens 2.400.000 pd. st. per jaar, het inkomen van een klein koninkrijk.

En daarop, in enkele trekken, schetste Carnegie het leven dat een man van zijn slag leidt.

„Ik ontvang 200 brieven per dag over bibliotheken en ik beantwoord ze alle. De aanvragen komen van alle deelen der wereld. Het eerst gaf ik er aan Amerika, aan Pittsburg, aan Philadelphia, aan New-York en toen aan Schotland en nu aan Engeland. Ik geef ze, maar op zekere voorwaarden. Ik eisch, dat de menschen zelven ook zullen geven. Er bestaat een Library Act en zij moeten de penny belasting opbrengen, die de wet voorschrijft. Dat is alles wat ik vraag al het overige, plaats, schikkingen, keus der boeken laat ik hen over."

Het gesprek nam een andere wending. De interviewer stelde hem een vraag in verband met zijn millionairslevens-opvatting.

Hij verheerlijkte de Amerikaansche samenleving boven de Engelsche en maakte daarna een einde aan het gesprek om naar Skiboe Castle, zijn geliefkoosde verblijfplaats in Schotland te vertrekken, waar hij het schenken van bibliotheken afwisselt met zalm-vischpartijen.

Bij het enten heeft men het volgende in acht te nemen. De stam, waarop zal worden geënt, mag niet ouder zijn dan één jaar en de ent moet dezelfde dikte hebben als de stam. Dit is een voornaam punt, omdat de vereeniging van stam en tak plaats heeft door middel van de cambiumlaag, tusschen bast en hout. De cambiumlagen der te vereenigen deelen moeten terstond met elkaar in communicatie worden gebracht, de entplaats goed omwonden met manila hennep en 't geheel overdekt met eene laag entwas of entklei. (Entklei maakt men van twee deelen klei en één deel koemest). De zekerste entmethode is „the inarching" of approch–grafting" (in Nederland wel „zuigen genoemd") De ent wordt hierbij niet gescheiden van de moederplant, vóór de vergroeiing voldoende heeft plaats gehad. Bij het „zuigen" van mango's heeft men geen entwas noodig, mits de verbinding zeer stevig zij.

3. *Door oculeeren.* Hierbij wordt een knop, met een schildvormig stuk schors door middel van een T — vormige insnijding onder de schors der te oculeeren stam overgeplant. Schrijver heeft nimmer van veel succès, met deze methode behaald, gehoord. Hij kan de methode daarom niet voor algemeene toepassing aanbevelen. Deze operatie is echter eenvoudig genoeg en kan lichtelijk nog eens met den mango worden beproefd.—"

Curaçao September 1903.

G. B. DUSSEL.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Miguel Ma. Chacin (aang.), J. Daal, Juliana Espinoza, José Antonio Fernandez, Salvador Negra, G. A. Pinedo, (aang.), Alexander Royer, (aang.) Josefa I. Salvatierra, Donroel Zalm, Bernardoe Serba, (ubi ?), Katalina Wauw, Joos Waawoe.

Koloniale Raad.

Met uitzondering van den ondervoorzitter en den Heer J. BOER waren alle leden aanwezig.

Na voorlezing door den secretaris van de lange notulen van de twee zittingen over de Begrooting en de mededeeling door den voorzitter (VAN DEN BOSSCHE) van de ingekomen stukken van den Gouverneur, stelde de voorzitter voor, het ontwerp–verordening op de inkomstenbelasting direct naar de afdeelingen te verwijzen en de drie ingekomen ontwerpen ook dezen avond ná de behandeling van het ontwep–verordening op de vaderlijke macht en voogdij te behandelen.

Noch bij de algemeene beraadslaging noch bij de artikelsgewijze behandeling der wet op de *vaderlijke macht* en voogdij, verlangde een der leden het woord, zoodat de wet in al haar onderdeelen en in haar geheel zonder eenige discussie en zonder hoofdelijke stemming werd aangenomen.

Het tweede voorstel om vrijstelling van in- en uitvoerrecht te verleenen, (mits zij onverkocht blijven), aan voorwerpen voor de a. s. Tentoonstelling bestemd, werd even als het volgende voorstel: het aanstellen van een hulpambtenaar van den burgerlijken stand op Aruba zonder eenig bezwaar van den kant der leden goedgekeurd.

Bij het voorstel over de wijziging en de samenstelling der rechterlijke macht door de aanstelling van een advocaat-generaal, vroeg het lid MORRIS E. CURIEL of er geen termen aanwezig waren om dit voorstel eerst in de afdeelingen te behandelen. Doch de voorzitter meende, dat hier geen enkele reden voor bestond, aangezien de *financieele quaestie* van dit voorstel geheel buiten discussie blijft, daar deze in principe reeds bij de aanneming der vier nieuwe hoofdcommiesen

(bij de stemming over de Koloniale begrooting) is goedgekeurd. Nu is er alleen sprake over den *naam* of nl. de eene hoofdcommies bij de rechterlijke macht den titel zal dragen van advocaat–generaal.

Na deze bondige uiteenzetting ontmoette ook dit voorstel niet verder de minste tegenkanting, en daar niets meer aan de orde was, werd de openbare zitting gesloten, waarna de leden zich in geheime zitting vergaderden ter bespreking der inkomstenbelasting.

Rapporteurs zijn de Heeren CHAPMAN en GORSIRA, procureur.

—Bij onze komst in de vergaderzaal vonden wij de zitplaatsen en lessenaars voor de "PERS" verplaatst naar den anderen kant, terzijde van den kamer van den Presideut.

Zeer terecht had de President van den Raad tot dezen maatregel besloten, wegens het lastig gebabbel van het publiek, zoo hinderlijk voor een verslaggever in zijn onmiddelijke nabijheid. Wij danken den Heer VAN DEN BOSSCHE voor deze voorkomende welwillendheid, die wij op hoogen prijs stellen. Sommigen zullen wellicht deze bevoorrechting critiseeren en afkeuren. Dezen raden wij de lezing aan van volgende beschouwing van een verslaggever van den laatsten keulschen katholiekendag, waar meer dan 10,000 personen aanwezig waren.

Wat mij, en anderen met mij, niet weinig frappeerde was de groote onderscheiding, waarmeê op deze „Generalversammlung" de pers bejegend werd, Zij had in de "Festhalle" zoo niet de eereplaats, toch zeker de beste plaats.

Vlak onder de sprekerstribune was voor de vertegenwoordigers der pers een afgesloten ruimte gereserveerd, waar 150 — verslaggevers — zegge 150 — een geriefelijke zitplaats hadden. Toch was deze aanzienlijke ruimte nauwelijks voldoende. Sommigen moesten zich met een staanplaats tevreden stellen.

Er is over deze bevoorrechting der persmannen geklaagd, alsof te veel eer ware bewezen aan de "koningin der aarde". Maar terecht antwoordde de *Kölnische Volkszeitung*, dat de sprekers een auditorium van hoogstens 10.000 personen direct konden bereiken, doch indirect, door middel van 150 verslaggevers, wel een lezerspubliek van misschien 8 millioen.

In het katholieke Duitschland — ook dit is een opvallend teeken van vooruitgang — begint men meer en meer de beteekenis der dagbladpers te begrijpen en te waardeeren.

Onder de verslaggevers zag ik een groot aantal geestelijken, zoowel jongeren als ouderen, niet weinigen reeds waardigheidsbekleeders,

In Duitschland acht een universiteitsprofessor — hij moge reeds een beroemd man zijn — het volstrekt niet beneden zich, aan een dagblad mêe te werken. De *Kölnische Volkszeitung* en de *Germania* bijv., om slechts deze twee te noemen, hebben onder hun vaste medewerkers geleerden van den eersten rang. Anders konden ze onmogelijk zoo „fachmännisch" op verschillend gebied geredigeerd worden.

Kerkelijke berichten.

Mgr. VAN BAARS mocht met de laatste mail uit Rome de volgende dankbetuiging van Z. H. Paus Pius X ontvangen:

„De betuiging van vreugde en kinderlijke onderdanigheid door Uwe D. H. gericht tot den nieuwen Opperpriester was aan Zijne Heiligheid bijzonder aangenaam. De H. Vader bedankt Uwe D. H. ten zeerste voor dit eerbiedig huldebetoon en schenkt van ganscher harte aan U en Uwe diocesanen den pauselijken zegen.

† RAFFAELE MERRY DEL VAL,

Pro–Sec. di Stato di S. S.

Roma, 1°. Settembre 1903."

* * *

Woensdag is Mgr. VAN BAARS van zijn vorm- en visitatiereis teruggekeerd. Op Westpunt werden 56 kinderen gevormd, op Barber 102 en op S. Willibrordo 65.

Spoorwegaanleg.

De Surinamer schrijft het volgende:

„Naar wij vernemen, zal de st. *Curaçao* naar alle waarschijnlijkheid eerst in December a. s. naar Curaçao vertrekken, om van aldaar eenige honderden Curaçaoenaars naar Suriname over te brengen, die zich voor den spoorwegaanleg zullen verbinden."

Ons was reeds ter oore gekomen, dat de voorwaarden voor het contract dezer emigranten een paar weken geleden naar hier zijn verzonden. Omdat er niets van gepubliceerd is, kunnen wij er niets van zeggen, alleen vreezen wij, dat December geen geschikte maand is voor emigratie. Als de regentijd een weinig gunstig is, blijft het volk liever hier om te planten en den oogst af te wachten. De *Curaçao* zal natuurlijk niet op reis gaan, alvorens het zeker is, dat er veel personen naar Suriname zullen vertrekken. Tot dusverre is ons hieromtrent nog niets bekend.

Tentoonstelling.

Dankbaar maken wij nog bekend de volgende groote giften in de laatste weken ingekomen:

Mr. J. B. GORSIRA	25 Gld.
Pastoor FRIE	25 Gld.
K. W. I. M.	200 Gld.
Handel en Industrie Maatschappij Curaçao	200 Gld.

C. W. R. SCHOLTEN JR. een gouden medaille.

Ook kleinere giften, waaronder verschillende van 10 Gld. stroomden rijkelijk toe, zoodat nu reeds te zamen ongeveer 1600 Gld. ontvangen is.

Regenval.

van 1 — 4	Sept.	1,¼ mM.
van 5 — 11	„	2 mM.
van 12 — 18	„	1,½ mM.
van 19 — 25	„	0 mM.
van 26 — 30	„	2 mM.
	Totaal	6,¾ mM.

De maand September heeft haar traditie volgehouden en was weder zeer droog. Veel zaad, dat geplant werd, is verloren; maar zij, die onmiddellijk na den eersten grooten regen in het laatst van Augustus geplant hebben, zagen over het algemeen hun zaad opkomen en zijn nu de anderen veel voor. Vooral in de benedendistricten ziet men hier en daar kleine velden met frisch groene mais. De regen was daar ook sterker gevallen en ook nu waren de buien der laatste dagen daar veel overvloediger dan hier. Door een onbekenden weldoener werd reeds dezer dagen een achttal zakken plantzaad onder het arme volk verdeeld. Spoedig hopen wij, zal de groote bestelling uit Amerika komen en hartelijk welkom zijn. Als bij de verdeeling van zaad nu maar een weinig voorzorg wordt genomen, dat het werkelijk geplant en niet verbruikt wordt. Misschien zou het reeds voldoende wezen, indien hij, die met de uitdeeling wordt belast, het alleen uitdeelt aan personen, die een stuk grond bebouwen. Het volk zelf kan in dit geval contrôle uitoefenen, zoodat de waarheid gemakkelijk te achterhalen zal wezen.

Officieele berichten.

Met blijdschap zagen wij onder de officieele berichten in *De Curaçasche Courant* van gisteren de volgende verordening:

Art. 1.

Goederen, bestemd voor de op Curaçao te houden tentoonstelling, door de Maatschappij tot bevordering van landbouw, veeteelt, zoutwinning en visscherij uitgeschreven, zijn — wanneer zij onverkocht blijven en naar de plaatsen van herkomst worden teruggezonden — vrijgesteld van de patentbelasting op den invoer op Curaçao, van het uitvoerrecht op de overige eilanden der kolonie, en van het dan geheven invoerrecht.

Ingeval van verkoop van het ingezondene of van niet—terugzending naar de plaats van herkomst, binnen één maand na de sluiting van genoemde tentoonstelling, zal van den inzender het recht of de rechten worden geheven, welke volgens bestaande bepaling daarop betaald hadden behooren te worden.

Ten tweede kan het zijn nut hebben te weten, dat nu de wijkverdeeling veranderd is:

„Certificaten van onvermogen voor bewoners van het fort Amsterdam en het Waterfort worden afgegeven door den Wijkmeester van de Willemstad, en die voor bewoners van het Riffort door den Wijkmeester van de 3de Wijk, Overzijde.

„Die certificaten moeten mede van het visa van den Procureur Generaal voorzien zijn.'

Ten derde vermelden wij met vreugde, dat:

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 1 October 1903, No. 780, de Heer R. H. RIJKENS benoemd is tot tijdelijk landbouwkundige op Curaçao.

Genoemde heer is met de *Prins Maurits* hier aangekomen en is met zijn echtgenoote en dochter aan het hotel „*Venezuela*" afgestapt. Er is reeds een huis gehuurd op de koraal *Agostini*. Wij heeten ZEd. hartelijk welkom en verwachten van zijn optreden in onze kolonie veel goeds. Zeer gaarne stellen wij onze kolommen voor zijn mededeelingen beschikbaar.

Nederland.

Den Haag.

In „Hôtel den Ouden" Doelen is aangekomen mevrouw Castro, echtgenoote van den President van Venezuela, met familie.

Buitenland.

Engeland. — Volgens de „Westminster Gazette" dreigt het tot een scheuring te komen in het Engelsche Kabinet. De hertog van Devonshire zal in de weldra te houden zitting van den Ministerraad mededeelen, dat hij het volkomen oneens is met de voorstellen van Chamberlain en derhalve uit het Kabinet wil treden.

Indien dit zoo is, wordt daarmede het plan omgeworpen van het Kabinet, dat een duidelijke verklaring van zijn program wilde uitstellen tot de groote rede die lord Balfour in het laatste der maand te Sheffield denkt te houden.

Een ander min aangenaam feit voor Chamberlain is een brief van den secretaris der Cobdenclub, welke laatste door den minister van koloniën is beschuldigd tegen zijn plannen te zijn, omdat deze voordeelig voor Engeland zouden zijn en nadeelig voor de andere landen, wier burgers in de Cobdenclub een overwegenden invloed hebben.

De heer Harold Cox, secretaris der club, heeft den volgenden open brief aan hem gericht:

Mijnheer, Ik zie uit de bladen, dat gij onlangs aan een correspondent een brief hebt doen zenden, verklarende dat gij „het niet noodig acht de Cobden Club te antwoorden, die eene instelling schijnt, hoofdzakelijk ondersteund door buitenlanders, die er belang bij hebben, dat wij ons tegenwoordig stelsel van vrijen invoer handhaven", Het is moeilijk te begrijpen op welken grond gij u gerechtigd hebt geacht om eene zoo grovelijk onjuist verklaring te doen. Gij zijt vele jaren lang lid der Cobden Club geweest, en hebt een harer clubbanketten gepresideerd. Eenige onzer, oudste vrienden zijn nog altijd leden der Club.

„Gij kunt dus zeer wel weten, dat het altijd een van de oogmerken der Club is geweest, de beweging voor vrijen handel in andere landen aan te moedigen en dat met dit doel voor oogen het bestuur vele buitenlandsche voorstanders van vrijen handel tot eereleden der Club heeft benoemd. Zij betalen geen bijdrage en hebben hoegenaamd geen stem ter bepaling van de politiek der Club. Nu deze feiten u in herinnering gebracht zijn, verwacht ik, dat gij terstond openlijk stappen zult doen om uwe bewering te herroepen. Zoo niet, dan kan ik er alleen uit besluiten, dat het tot uw veldtochtsplan schijnt te behooren uwe tegenstanders afbreuk te doen door middel van verklaringen, waarvan gij weet, dat zij onwaar zijn."

Intusschen staat hier tegenover een brief van Cecil Rhodes, die al lang blijkt te hebben aanbevolen, wat Chamberlain thans wil doen.

Macedonie.—Officieel werd aan de Residentiebode ter opname gezonden het volgende stuk:

De Verheven Porte heeft den keizerlijken autoriteiten in de vilayets Adrianopel, Salonika, Kossovo en Monastir opgedragen de hieronder volgende bekendmaking ter kennis te brengen van de bevolking dier provinciën, om geen gehoor te geven aan de inblazingen der Bulgaarsche volksmenners.

Die bekendmaking luidt aldus.

„Bulgaarsche volksmenners verstoren reeds sedert eenigen tijd de orde en de rust in de provinciën Adrianopel, Salonika, Monastir en Kossovo, door hunne rooverijen, zetten de eenvoudige bewoners aan om tegen het wettig gezag in opstand te komen."

„Het behoeft niet te worden gezegd, dat de denkbeelden welke die volksmenners bij de bevolking ingang trachten te doen vinden en de pogingen, die zij aanwenden om de bewoners zich bij hen te doen aansluiten en aan hunne misdadige handelingen deel te nemen, geheel en al in strijd zijn met de ware belangen der vreedzame inwoners, die rust en welvaart genieten onder het bestuur van de Keizerlijke Regeering, terwijl de oproerige handelingen der opstokers groot nadeel berokkenen zoowel aan de zedelijke als aan de materieele belangen der bevolking."

„De handelingen overigens dier personen, waardoor de openbare orde ten strengste wordt verstoord en onberekenbare schade aan een groot deel der bevolking wordt toegebracht, wekken allerwege groote verontwaardiging."

„En dit is zóó waar, dat de meesten van hen, die zich hebben laten medesleepen, reeds van hun berouw hebben doen blijken en hunne onderwerping hebben aangeboden.

„De bewoners der bedoelde provinciën worden mitsdien aangemaand het oor niet te leenen aan de kwaadwillige inblazingen der volksmenners en niet af te wijken van den weg van getrouwheid, door hen steeds bewandeld, maar rustig evenals voorheen, hun arbeid voort te zetten, daarbij kunnende rekenen op de voortdurende zorg en rechtvaardigheid der Keizerlijke Regeering. Voorts wordt de bevolking uitgenoodigd bij de autoriteiten in te leveren de wapens en ontplofbare stoffen, welke in haar bezit mochten zijn.

„Allen die aan de rooftochten deelnemen of daden bedrijven, waardoor de openbare orde wordt aangetast, evenals zij die hun medewerking aan de rustverstoorders verleenen, zullen onmiddellijk door de gewapende macht worden vervolgd en ten strengste gestraft."

Het ziet er nog weinig naar uit, dat aan dezen oproep gevolg zal worden gegeven. De Bulgaren hebben nieuwen moed geput uit het bericht, dat de Czaar zijn bezoek aan Weenen heeft vervroegd. Men verwacht, dat bij dit bezoek Rusland een wijziging zal brengen in politiek en den Bulgaren meer dan tot nu toe de vrije hand tegenover Turkije zal laten, om natuurlijk tusschenbeide te komen als Bulgarije het eventueel te kwaad mocht krijgen.

De opstand moet thans zijn uitgebroken in het district Struna, waartegenover echter het bericht dat een algemeene opstand is geproclameerd in Noord-Mocedonië is tegengesproken.

Uit Pritchina wordt gemeld, dat bijna alle christendorpen van het district Dibra en Chievra geplunderd en verbrand zijn. Door wie wordt er niet bij verteld.

Na het bezoek van de Russische schepen aan de Turksche wateren, beloofde de Porte verschillende personen, die van verkeerde practijken werden verdacht, te ontslaan. Een Bulgaarsch agent meldt nu, dat de regeering er maar 9 van de 15 ontsloeg en drie van hen bevorderde.

Te Belgrado liep het gerucht, dat Adrianopel in brand stond. Kwaadwilligen hadden op verschillende punten tegelijk het vuur aangelegd.

De bevesting van dit feit blijft intusschen ontbreken.

Sahara.—Te Las Palmas heeft de journalist Naudeau den Keizer van de Sahara, alias de suikerlord Lebaudy, gesproken. Hij heeft de grootste moeite gehad toegelaten te worden aan boord van het jacht „Frasquita", en een gesprek voeren wilde Jacques Lebaudy pas, toen de journalist er in toegestemd had hem Sire te benoemen of Majesteit en hem steeds in den derden persoon te bejegenen. De Keizer van de Sahara zelf weigerde beslist naar Juby te stoomen en zelf te trachten zijn door den vijand gevangen troepen weer los te koopen.

Dat Lebaudy nog steeds overtuigd blijft, dat Keizer van de Sahara een aardige betrekking voor hem zou zijn blijkt nog uit een brief, dien hij onlangs uit Las Palmas heeft geschreven aan den senator Bayol, den oudgouverneur van Dahomey. Lebaudy beschrijft daarin zijn rijk: Het land is wel is waar dun bevolkt, maar een verlaten landstreek is het geenszins (dat zullen ook de matrozen weten te vertellen, die er vastgehouden worden), ik heb er water gevonden en ook plantengroei. Verder landwaarts in zijn er streken, die bebouwd zijn. Ik zal een haven stichten aan de kust, die het einde zal worden van een weg naar Taoedeni en Tombokto, enz. Lebaudy onderteekent hier heel eenvoudig J. Lebaudy, alsof hij een gewoon mensch was.

Ingezonden Mededeelingen.

Advertentien.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van den 3den Januari 1902 t/m den 30sten Juni 1902, onder N°. 7362 **M** t/m N°. 3218 **O** zal plaats hebben op DONDERDAG den 8sten October a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde intetesten.

Curaçao, den 17den September 1903.

De Voorzitter,
A. JESURUN.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Edda	Caracas	Zulia	Philad.	Marcb.	Caracas
Vertrekt van New-York	Aug 15	Aug 22	Aug 29	Sept. 5	Sept 12	Sept 19
Komt aan te San Juan		27		10		24
Vertrekt van ,,		28		11		25
Doet Curaçao aan		30		13		27
Komt aan te La Guaira	22	31	Sept, 5	14	Sept 19	28
Vertrekt van ,,	23	Sept 2	6	16	20	30
Komt aan te Pto. Cabello		3		17		Oct. 1
Vertrekt van ,,		4		18		2
Komt aan te Curaçao	24	5	Sept. 7	19	Sept 21	3
Vertrekt van ,,	30	7	13	21	27	5
Doet La Guaira aan	31		14		28	
,, San Juan ,,		Sept. 9		Seqt. 23		Oct 6
Komt aan te New-York	7	14	Sept. 21	26	Oct. 5	12

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Edda	Merida	Zulia	Merida	Marac.	Merida
Vertrekt van Curaçao	Aug 24	Aug 31	Sept 7	Sept 14	Sept 21	Sept 28
Komt aan te Maracaibo	25	Sept. 1	8	15	22	30
Vertrekt van ,,	29	4	12	18	26	Oct. 2
Komt aan te Curaçao	30	5	13	19	27	3

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO.